

Arrest

nr. 157 537 van 1 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gegeven op 22 januari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De tweede verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt op 7 november 2000 België binnen en vraagt op 8 november 2000 asiel aan. Op 14 december 2000 neemt de gemachtigde

van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 16 mei 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de tweede verzoeker.

1.2. Op 18 februari 2004 dient de tweede verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 29 april 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 12 mei 2004 neemt de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de tweede verzoeker.

1.3. Op 4 maart 2011 dienen de eerste verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, en de tweede verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 14 maart 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tevens wordt aan de verzoekende partijen op 2 april 2011 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 66 655 van 15 september 2011 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.4. Op 14 juni 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 29 februari 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 86 656 van 31 augustus 2012 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing die ten aanzien van de tweede verzoeker werd genomen.

1.5. Op 4 juli 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 maart 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 124 747.

1.6. Op 6 augustus 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 januari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekende partijen op 22 januari 2014 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het feit dat meneer sinds november 2000 in België verblijft (niet geweten van mevrouw), zij geïntegreerd zouden zijn, verschillende taallessen gevolgd hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkenen kregen reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten doch hebben steeds nagelaten deze op te volgen. Daarenboven heeft Dhr. G. (...) een uitgebreid strafrechtelijk verleden (zie informatie uit het administratief dossier). Gelet op dergelijk manifest wangedrag kan geen rekening gehouden worden met enige opgebouwde integratie.

Het louter gegeven dat hun kind in België geboren is, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich het voor hen moeilijk maakt om terug te keren. Het kind is geboren in 2011, waardoor het onmogelijk reeds een hechte band met België kan hebben.

Dhr. G. (...) diende een eerste asielaanvraag in op 08 november 2011, deze aanvraag werd op 16 mei 2002 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering tot verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 18 februari 2004 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, ook deze werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, ditmaal op datum 12 mei 2004. Hij wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 29 april 2004 en verbleef nadien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 1 jaar 6 maanden 8 dagen voor de eerste en 2 maand 24 dagen voor de tweede asielaanvraag- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester Vanbesien stelt dat een terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst te gevaarlijk is en hun leven in gevaar zou brengen. De raadsheer heeft echter geen enkel bewijsstuk naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben voor hun leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Daarenboven heeft mevrouw G. M. (...) nooit een asielaanvraag ingediend bij de Belgische asielinstanties waardoor er ernstige twijfels rijzen omtrent haar bewering als zou zij vrezen voor haar leven indien zij terug zou keren naar Georgië.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van diverse mensenrechtenorganisaties; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Georgië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet» (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (...)"

1.7. Op 3 februari 2014 wordt tevens aan de tweede verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve wordt er op gewezen dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, ten aanzien van de drie verzoekende partijen, en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde verzoeker beschikt gezien zijn leeftijd (3 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Hij diende aldus vertegenwoordigd te worden door zijn vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en de tweede verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde verzoeker onontvankelijk is.

3.2. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op omdat de verzoekende partijen niet aantonen dat de bestreden beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandeld. Aangezien de verzoekende partijen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt in het verzoekschrift eerst vermeld hebben, wordt het beroep volgens de verwerende partij geacht gericht te zijn tegen deze beslissing en is het beroep onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen door middel van hun verzoekschrift enkel een beroep hebben ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 10 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Bijgevolg wordt de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 3 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) verworpen.

3.3. Om dezelfde reden wordt de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wegens een gebrek aan het rechtens vereiste belang omwille van de gebonden bevoegdheid verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis, 52 en 62, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 62, 1^e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

“(…)”

Verzoekers kunnen met deze argumentatie niet akkoord gaan.

1. Allereerst dient te worden opgemerkt dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

Dat werd immers mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat verzoekers voldoen aan de inhoudelijke criteria wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken niet betwist, wel integendeel.

Verweerder verwijst in zijn eigen beslissing immers zelf naar de zeer gevorderde graad van integratie van verzoekers.

Dat verzoekers aldus, gelet op deze graad van integratie, voldoen aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie waardoor zij ook voldoen aan de buitengewone omstandigheden dewelke verzoekers

toelaten om hun regularisatieaanvraag in te dienen bij de burgemeester van de stad van hun verblijfplaats.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing werd hier door de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening mee gehouden.

Dit maakt minstens een schending uit van het motiveringsbeginsel.

2. Daarnaast is het inderdaad zo dat tweede verzoeker in het verleden een misstap beging. Echter zat hij hiervoor zijn straf uit.

In een democratische rechtstaat wordt aan personen in dergelijke omstandigheden een tweede kans gegeven.

Aldus is het duidelijk dat in deze ook voor tweede verzoeker er rekening mee dient te worden gehouden dat het verleden nu eenmaal het verleden is.

Deze strafrechtelijke veroordeling kan zijn regularisatie dan ook niet in de weg staan.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

3. Voorts wensen verzoekers op de volgende rechtspraak te wijzen:

"Uitzonderlijke omstandigheden zijn geen omstandigheden van overmacht, maar het volstaat dat de vreemdeling aantoont dat het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is, terug te keren om in zijn land van herkomst of in een land waar het hem toegestaan is te verblijven, de bedoelde machtiging aan te vragen. "

(R.v.St. (11^e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M. 2001, 33)

"De buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet zijn geen omstandigheden van overmacht, maar zijn die omstandigheden die de terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij is toegestaan te verblijven, om er bij de bevoegde Belgische Diplomatieke post zijn aanvraag om verblijfsvergunning in te dienen, beletten of op zijn minst erg bemoeilijken. "

(R.v.St. (11^e kamer), nr. 88.434, 29 juni 2000, A.P.M. 2000, 139)

Daarnaast wordt algemeen aanvaard dat zelfs wanneer een terugkeer objectief mogelijk is, het gevaar dat daaraan verbonden is te beschouwen is als een 'buitengewone omstandigheid' zoals voorzien in de wet, die een terugkeer onmogelijk maakt.

Verzoekers hebben hun land van herkomst moeten verlaten omdat zij dienden te vrezten voor hun leven.

Eerste verzoekster heeft namelijk extreem geweld van dichtbij meegemaakt en zij werd daarbij tevens zelf met de dood bedreigd.

In concreto was zij aanwezig bij de moord op een van haar beste vrienden.

Deze werd doodgeschoten voor haar ogen.

Hierna kreeg mevrouw G. (...) zelf een pistool tegen het hoofd geduwd.

Na herhaaldelijke bedreigingen die op deze manier werden geuit werd zij alzo wezenloos achtergelaten.

Ten gevolge van deze feiten ontvluchtten verzoekers hun land van herkomst.

Een terugkeer van verzoekers naar hun geboorteland om aldaar hun aanvraag tot regularisatie in te stellen is, gelet op deze omstandigheden, te gevaarlijk en zou hun leven in gevaar brengen.

Dat een terugkeer voor verzoekers gevaar inhoudt, blijkt uit een veelheid aan bronnen die niet alleen een inzage geven in de algemene situatie, maar die, gelet op de wijde verspreiding van het geweld ook aantonen dat verzoekers zelf ook een reëel risico lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dan wel een schending van art. 3 EVRM.

Gelet op het feit dat verzoekers in het verleden reeds geviseerd werden door de overheidsdiensten lopen zij eens zoveel risico op een schending van art. 3 EVRM indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar hun regularisatieaanvraag in te dienen.

De bronnen hieromtrent zijn duidelijk:

"There are nevertheless some security incidents of concern. These can take many forms: gun fire, movement of troops, low-flying helicopters and planes, explosions of mines and unexploded ordnance, movements of the ABL, detentions, kidnappings and crime, problems of access to pastures, fields and water, etc. Poor information or disinformation on both sides of the ABL, as well as a lack of interaction and restrictions on freedom of movement across the ABL, all contribute to a heightened sense of insecurity. Furthermore, in 2010-2011, there were a dozen bombings or attempted bombings reported in Georgia. In these the Georgian authorities accused Russia of not only supporting a spy network but also of playing a role in the bombings. "

(Committee on Migration, Refugees and Displaced Persons, Georgia and Russia: the humanitarian situation in the conflict- and war-affected areas, 2012, <http://assembly.coe.int/ASP/XRef/X2H-DW-XSL.asp?fileid=19238&lang=en>)

Aldus zijn verschillende vormen van geweld waarbij burgerslachtoffers vallen nog steeds schering en inslag.

De onveiligheid van de lokale situatie blijkt tevens uit de volgende bron:

"The situation in and around Georgia 's conflict areas still remains unstable. Violent incidents are continuing. Shots were fired near a convoy carrying the Georgian and Polish presidents on 23 November 2008. European Union (EU) monitors are being denied access to South Ossetia and Abkhazia. Moreover Russian President, Dmitry Medvedev, signed border cooperation treaties with breakaway Abkhazia and South Ossetia, at a ceremony in the Kremlin on April 30, with Abkhaz and South Ossetian leaders, Sergey Bagapsh and Eduard Kokoity, respectively. The treaties give Russia, which has recognized Abkhazia and South Ossetia, control over the breakaway regions' borders. The Russian Federation is increasing its military presence on the occupied territories of Abkhazia and South Ossetia, Davit Nardaia, head of the Defense Ministry 's Analytical Department. "This process is especially actively underway in Gali [breakaway Abkhazia] and Akhgori [breakaway Ossetia] districts, " he said on April 13, 2009 after meeting with a group of foreign military attaches. " (CARITAS INTERNATIONAL, Country Sheet: Georgia, 2010, http://www.reintegrationcaritas.be/fileadmin/user_upload/Fichiers/CS/Georgia/Country_Sheet_GEORGIA_Update_february_2010.pdf, 36)

Dat de ordediensten zich ongeoorloofde praktijken toe-eigenen, blijkt uit het volgende:

"On 3 January, police violently dispersed an authorized peaceful demonstration of dozens of veterans of Georgia 's armed conflicts. Police officers and individuals in plain clothes beat and dragged the demonstrators into police cars. Video footage also showed a plain-clothes police officer hitting a female demonstrator in the face as she tried to back away. Police arrested 11 people on charges of petty hooliganism and disobedience. The court convicted those charged reportedly without viewing available video evidence, relying instead on the testimony of police officers. The detainees were each ordered to pay 400 lari (US\$240). The police officer seen hitting the woman was dismissed and an investigation initiated. However, by the end of the year, the investigation had not produced any results. On 26 May, the police used excessive force to disperse an anti-government protest of some 1,000 demonstrators calling for the resignation of President Saakashvili. Riot police moved in at midnight, immediately after the rally permit expired. The available video footage showed police officers beating unarmed demonstrators who were offering no resistance. At least 10 journalists were verbally and physically assaulted by police officers. Others were detained for questioning, and had their equipment damaged or confiscated. Four people died, including one police officer, and dozens were injured. The police officer and a civilian were killed after being hit by a speeding car, carrying an opposition leader away from the scene. More than 105 demonstrators were arrested and later sentenced to up to two months' imprisonment for resisting police. The families of the detained only learned of their arrest two days later, following inquiries made by the Ombudsperson. The investigation into the death of two protesters, found on the roof of a shop close to the protest, concluded that they had died after being accidentally electrocuted. This version was contested by an alleged eyewitness, who claimed that he last saw one of the victims being taken into police custody. An internal investigation conducted by the Ministry of the Interior into the 26 May events resulted in several administrative punishments and dismissal of four police officers for excessive use of force. However, no public, independent investigation was conducted and allegations of ill-treatment by police were not investigated. The authorities had still failed to carry out effective investigations into allegations of the excessive use of force by law enforcement officials during demonstrations in 2009 and 2007. "

(X, Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights, 2012, http://files.amnesty.org/air2/air_2012_full_en.pdf, 154)

Bijgevolg houdt een verplichte terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst om hun aanvraag tot regularisatie aldaar in te dienen dan ook een schending in van art. 3 EVRM.

Aldus is het duidelijk dat het in die omstandigheden voor verzoekers effectief in ieder geval heel moeilijk, zo niet onmogelijk is, om terug te keren naar hun land van herkomst om daar een machtiging tot verblijf in te dienen en te wachten op een beslissing in deze gelet op het feit dat een terugkeer gevaarlijk is en hun leven in gevaar zou brengen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- artikel 9bis, 52 en 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- de rechten van verdediging, onder meer artikel 6 EVRM evenals artikel 3 EVRM ;*

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door de verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, artikel dat overigens betrekking heeft de asielpcedure, terwijl de in casu bestreden beslissing een beslissing houdende onontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van het artikel 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij verder gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Voor zover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier anders over zou oordelen, en derhalve strikt subsidiair, laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij haar concrete kritiek niet kan worden aangenomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in, los van de vraag of verzoekers over de nodige identiteitsdocumenten beschikken, wat in casu niet wordt betwist:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de bestreden beslissing verantwoordt de gemachtigde van de Staatssecretaris als volgt waarom de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard.

Uit dit antwoord blijkt dat de bestreden beslissing de door verzoekers aangehaalde argumenten betreffende zijn buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten de verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onontvankelijk wordt geacht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat geen rekening werd gehouden met de criteria van de vernietigde Instructie d.d. 19.07.2009 en met de vrees voor schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst. Verzoekers verwijzen daarbij naar een internetbron waaruit de onveilige situatie zou moeten blijken.

Vooreerst laat verweerder gelden dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de criteria van de vernietigde Instructie.

De Raad van State oordeelde dat het toepassen van de criteria uit de vernietigde instructie indruist tegen de discretionaire bevoegdheid:

“Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.”

Het kan volgens de Raad van State niet anders worden geïnterpreteerd als dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis op basis van de in de vernietigde instructie opgesomde criteria indruist tegen de discretionaire bevoegdheid, gezien artikel 9bis Vreemdelingenwet geen voorwaarden ten gronde bevat en die aldus niet door de Staatssecretaris aan de wet kunnen worden toegevoegd.

Elke beoordeling op grond van de vernietigde instructies zou aldus een beoordeling uitmaken op basis van voorwaarden die niet in de wet terug te vinden zijn.

Derhalve heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht geoordeeld dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

“Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS S oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.” (R.v.V. nr. 77.191 van 14 maart 2012)

Wat de vermeende schending betreft van artikel 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat door de, verzoekende partij (of haar raadsman) geen enkel bewijsstuk naar voor werd gebracht op grond waarvan men zou kunnen besluiten dat het leven van betrokkene effectief in gevaar zou zijn. Deze vrees wordt niet in concreto aangetoond.

In de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet heeft de verzoekende partij verwezen naar de beweerdelijk gevaarlijke toestand in het land van herkomst Georgië, (element dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd beantwoord), en de verwerende partij kan enkel vaststellen dat terecht werd geoordeeld dat door de verzoekende partij geen enkel bewijsstuk wordt voorgelegd op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden

De verwijzing naar algemene rapporten kan hieraan geen enkele afbreuk doen.

Ter zake heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook geheel terecht vastgesteld in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zich enkel beperkt tot vage beschouwingen, zonder enig bewijs aan te halen.

De verzoekende partij slaagt er met haar a posteriori redeneringen niet in de wettigheid van de bestreden beslissing in vraag te stellen.

De verwerende partij merkt ter zake op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vermag zich in de plaats te stellen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf. De Raad kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Zij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij meent dat de strafrechtelijke veroordeling een regularisatie niet in de weg kan staan, laat verweerder gelden dat er in casu geen sprake is van een stafrechtelijke veroordeling.

Immers, de verzoekende partij werd meerdere malen veroordeeld voor feiten van diefstal met braak. De heer G. (...) kan bezwaarlijk voorhouden dat er sprake is van een integratie en een verankering, nu blijkt dat hij door zijn gedrag een manifest bedreiging vormt voor de openbare orde.

De vermeende "integratie" kan geen enkele afbreuk doen aan het uitgebreid strafrechtelijk verleden van verzoeker.

*3.13. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij afstapt van het vereiste actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde en de verblijfsmachtiging niet toekent omdat verzoeker verschillende malen strafrechtelijk veroordeeld werd in België en omdat het gaat om ernstige feiten van openbare orde. De opgesomde veroordelingen in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker ook niet betwist. Gelet op het feit dat verzoeker in de periode 2002-2006 verschillende malen en voor diverse ernstige feiten veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Leuven kan de Raad het onmogelijk kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris in casu oordeelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of verzoekers betoog dat hij zijn straffen volledig heeft "uitgeboet" feitelijke grondslag vindt in het administratief dossier, dient de Raad op te merken dat dit de verwerende partij er niet kan van weerhouden om op verblijfsvlak de nodige gevolgtrekkingen te maken wanneer verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indient en vastgesteld wordt dat hij diverse correctionele veroordelingen heeft opgelopen.
(R.v.V.nr. 62 186 van 26 mei 2011)*

Terwijl de verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de grondigheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning.

De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort – rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft – vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

De verwerende partij laat dan ook gelden dat er geenszins sprake kan zijn van een schending van de rechten van verdediging, noch van artikel 6 EVRM.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekers volkomen in gebreke blijven in te gaan op de inhoudelijke motieven van de gemachtigde, en geenszins een ernstig middel ontwikkelt.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste en enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 52 van de Vreemdelingenwet, de rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen, met name hun integratie en sociale banden in België, de geboorte van de derde verzoeker, de duur van de asielprocedures van de tweede verzoeker en het gevaar voor hun leven bij een terugkeer naar hun land van herkomst, niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

4.3.3.1. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (artikel 9 van de Vreemdelingenwet). In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd (artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.3.3.1.1. De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij in het eerste middelonderdeel aanvoeren dat *“wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden”*. Deze instructie, die op 19 juli 2009 werd opgesteld en waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, werd immers vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De bewering dat door de bevoegde staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Vlaams Minderhedencentrum werd toegezegd dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie, ook voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de buitengewone omstandigheden, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dient immers de wet te laten primeren op dergelijke mondelinge instructies. Evenmin is het van belang of de verzoekende partijen al dan niet zouden voldoen aan de inhoudelijke criteria van de instructie, nu deze de grond van de aanvraag betreffen en de verwerende partij, vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om het indienen van de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval was.

In zoverre de verzoekende partijen voorhouden dat zij, gelet op hun integratie, voldoen aan de buitengewone omstandigheden die hen toelaten een machtigingsaanvraag in België in te dienen, wordt verwezen naar de rechtsspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom een verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. De omstandigheid dat de verzoekende partijen hierover een andere mening hebben dan het bestuur, volstaat niet om aan te tonen dat in de bestreden beslissing foutief of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat *“(h)et feit dat meneer sinds november 2000 in België verblijft (niet geweten van mevrouw), zij geïntegreerd zouden zijn, verschillende taallessen gevolgd hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, (...) niet (verantwoordt) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend”*.

4.3.3.1.2. In een tweede middelonderdeel erkennen de verzoekende partijen dat de tweede verzoeker *“in het verleden een misstap beging”*, doch voeren zij aan dat *“hij hiervoor zijn straf uit(zat)”* en dat

“(d)eze strafrechtelijke veroordeling (...) zijn regularisatie dan ook niet in de weg (kan) staan”. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de tweede verzoeker “(d)aarenboven (...) een uitgebreid strafrechtelijk verleden (heeft)” en dat “(g)elet op dergelijk manifest wangedrag (...) geen rekening gehouden (kan) worden met enige opgebouwde integratie”, vormt evenwel slechts een overtollig motief. Bijgevolg kan de eventuele gegrondheid van de grieven van de verzoekende partijen tegen dit motief, in het licht van de vaststellingen dat “(h)et feit dat meneer sinds november 2000 in België verblijft (...), zij geïntegreerd zouden zijn, verschillende taallessen gevolgd hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, (niet) verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend” en dat de verzoekende partijen “reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (kregen) doch (...) steeds (hebben) nagelaten deze op te volgen”, die door de verzoekende partijen niet worden betwist en die een determinerend motief uitmaken, niet leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

4.3.3.1.3. In zoverre de verzoekende partijen in een derde middelonderdeel wijzen op rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, wordt er op gewezen dat nergens in de bestreden beslissing vermeld staat dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat in de bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” wordt gegeven.

Waar de verzoekende partijen in dit middelonderdeel laten gelden dat zij hun land van herkomst hebben moeten verlaten omdat zij dienden te vrezen voor hun leven nu de eerste verzoekster “*extreem geweld van dichtbij (heeft) meegemaakt*” en daarbij zelfs met de dood bedreigd werd, beperken zij zich tot een herhaling van wat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheid reeds hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat hun raadsman “*geen enkel bewijsstuk naar voor (heeft) gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden*”, dat “*(d)e vrees die betrokkenen hebben voor hun leven (...) in concreto aangetoond (dient) te worden hetgeen in casu niet het geval is*”, dat “*(d)e loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven (...) niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden*” en dat daarenboven de eerste verzoekster “*nooit een asielaanvraag (heeft) ingediend bij de Belgische asielinstanties waardoor er ernstige twijfels rijzen omtrent haar bewering als zou zij vrezen voor haar leven indien zij terug zou keren naar Georgië*”, te ontcrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Ook waar de verzoekende partijen citeren uit drie bronnen waaruit zou blijken dat in hun land van herkomst verschillende vormen van geweld waarbij burgerslachtoffers vallen nog steeds schering en inslag zijn en dat de ordediensten aldaar zich ongeoorloofde praktijken toe-eigenen, beperken zij zich tot een herhaling van wat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheid reeds hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat dit “*niet aanzien (kan) worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Georgië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn*” en dat “*het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen*”, te ontcrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Met de loutere herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de door hen aangereikte elementen. Aldus maken zij een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

4.3.3.1.4. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet hebben kunnen indienen.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een

zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Te dezen laten de verzoekende partijen gelden dat zij hun land van herkomst hebben moeten verlaten omdat zij dienden te vrezen voor hun leven nu de eerste verzoekster *“extreem geweld van dichtbij (heeft) meegemaakt”* en daarbij zelfs met de dood bedreigd werd. Een van haar beste vrienden zou zijn doodgeschoten voor haar ogen, waarna zij *“zelf een pistool tegen het hoofd geduwd (kreeg)”* en na herhaaldelijke bedreigingen wezenloos werd achtergelaten. Met dit betoog beperken de verzoekende partijen zich tot een herhaling van wat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheid reeds hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat hun raadsman *“geen enkel bewijsstuk naar voor (heeft) gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden”,* dat *“(d)e vrees die betrokkenen hebben voor hun leven (...) in concreto aangetoond (dient) te worden hetgeen in casu niet het geval is”,* dat *“(d)e loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven (...) niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”* en dat daarenboven de eerste verzoekster *“nooit een asielaanvraag (heeft) ingediend bij de Belgische asielinstanties waardoor er ernstige twijfels rijzen omtrent haar bewering als zou zij vrezen voor haar leven indien zij terug zou keren naar Georgië”,* te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij, gelet op het feit dat zij *“in het verleden reeds geviseerd werden door de overheidsdiensten (...) eens zoveel risico (lopen) op een schending van art. 3 EVRM indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar hun regularisatieaanvraag in te dienen”.*

Ook waar de verzoekende partijen citeren uit drie bronnen waaruit zou blijken dat in hun land van herkomst verschillende vormen van geweld waarbij burgerslachtoffers vallen nog steeds schering en inslag zijn en dat de ordediensten aldaar zich ongeoorloofde praktijken toe-eigenen, beperken zij zich tot een herhaling van wat zij in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheid reeds hebben uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat *“deze rapporten gaan over de algemene toestand in Georgië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn”* en dat *“het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen”,* te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Met de loutere herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag weerleggen de verzoekende partijen geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de door hen aangereikte elementen. Aldus maken zij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerst bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN